

Sabroe: Ja, det er, som man ser paa det, men jeg husker, at da det ærede Medlem, som sidder lige overfor mig, (Trier), i sin Tid var Formand og ligeledes opfordrede mig til at fatte mig i Korthed, sagde jeg: Jeg skal bøje mig for Formanden, og denne sagde da: Det ærede Medlem bøjer sig bedst i Stilhed. Jeg bøjer mig nu i Stilhed for den højtærede Formand, men jeg skal tilføje, at det er oplyst under denne Sag af de to Plejemødre, at Børnene have iagttaget gennem en Glasrude i Lærerens Værelse — og til deres Værelse kan man kun komme gennem Lærerens Værelse —, at „den lange, sorte har ligget hos Ole Petersen i Nat“. Der oplyses Forhold af en saadan Natur, at hvis der havde været saadanne Tilstande indenfor vor egen Familiekreds, vilde vi sige: Hvor kan det være muligt? At noget saadant finder Sted paa et Børnehjem, er mere end utilladeligt. De paagældende Myndigheder burde sørge for, at en saadan Mand ikke var beskæftiget der. Nu fører denne Kritik med sig, at Sagen kommer til at koste mig halvfemte Hundrede Kr., og jeg staar som dømt, men i Virkeligheden er der ved denne Lejlighed skaffet Klarhed over Sagen. Og jeg tilføjer, at saadanne Lærerkrafter bør for Fremtiden være umulige paa vore Børnehjem, umulige!

Jeg vil tillige fremhæve som et Fremskridt, der er opnaaet i de senere Aar, at med Hensyn til de særlig vanskelige Børn, som gøre Indtryk af at være abnorme, har Overværgeraadet truffet den udmærkede Foranstaltning, at saadanne skulle undersøges af Speciallæger. Men ikke nok dermed. Naar Speciallægen har afgivet sin Erklæring, skal vedkommende Barn sendes til Observation hos Keller paa Brejninge Aandssvageanstalt eller til Friis paa Ebberødgaard. Det er udmærket, blot man var kommen ind paa det tidligere, blot ikke en haardhændet Kritik havde været nødvendig, for at man kunde indse, at det er nødvendigt. Det er udmærket, for hvor mange Børn have ikke maattet lide under, at man ikke har forstaaet at behandle dem, netop fordi de var abnorme. Jeg erindrer om, hvorledes her i Salen, da jeg fremdrog dette, den tidligere Justitsminister stod op og søgte at faa et Flertal til at give ham Tilslutning til den Opfattelse, at det var rigtigt at idømme en abnorm Dreng 6 Aars Tugthus. Vi se, at denne stakkels abnorme Knægt paa 16 Aar, som havde stukket Ild paa, bliver idømt en højere Straf end den, som den

tidligere Justitsminister rimeligvis vil faa — bliver idømt 2 Aars højere Straf end den, som man idømte Forstanderen for to Optagelleshjem under Kristelig Forening, Otto Møller, der havde ødelagt omkring 190 Dreng. Det nyttede ikke den Gang at sige noget. Jeg haaber, at det nytter nu. Ja, det har jo vist sig, at Overværgeraadet har taget Affære.

Men hvor mange Fremskridt der end er at notere vedrørende en Del af Børnehjemsorganisationen, staar den store Reform tilbage. Og jeg siger, jeg har ingen Tillid til den nuværende Ledelse af Overværgeraadet. Jeg skal ikke komme ind paa de Herrers personlige Kvalifikationer, dem lader jeg ganske ude af Betragtning. Men jeg har ingen Tillid til dem alene af den Grund, at de kunne ikke faa Tid til at gøre Arbejdet. Et af Medlemmerne af Overværgeraadet er Departementschef Friis, Stillingen som Departementschef i Justitsministeriet er en Stilling, der giver sin Mand nok at varetage, men desforuden har han en Mængde andre Stillinger, og Stillingen som Medlem af Overværgeraadet synes jeg maa kræve en Mands Tid. Man kan ikke være for omhyggelig ved Afgørelsen af hver enkelt Børnesag. Formanden er den nuværende Overinspektør, og nu er der altsaa Tale om at udskille den Stilling fra Overværgeraadet. Jeg finder dette ganske i sin Orden, og for saa vidt bygger Lovforslaget paa et godt Grundlag, men det er ikke vidtgaende nok, og selv med den nuværende Ordning har man, saa vidt jeg ved, tilkaldt Kriminalretsassessor Olrik som Medhjælp for Overinspektøren. Kan det andet vente, til der bliver nedsat en Kommission, kunde vel ogsaa de særlige Embedsforhold vente, indtil vi have faaet fuldstændig klart Overblik over alle de Forhold, der vedrøre Børnesagen.

Jeg vil i Forbindelse med denne Sag spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke, naar han nu overvejer den Tanke, som Ordføreren for Regeringspartiet har udtalt om Nedsættelsen af en Kommission, samtidig kunde overveje, om det ikke var betimeligt at lade denne Kommission beskæftige sig med alle de Forhold, der vedrøre Plejebørn og Adoption. Der findes her i København en Forening med Forgreninger ude omkring i Provinserne, som ofrer megen Tid og mange Penge paa at tage sig af Plejebørn, men den kan ikke magte denne Opgave, og derfor ønsker jeg, at alle de Forhold, der vedrøre Plejebørn og Adoption, maa blive Genstand for Undersøgelse sammen med Børnehjemsforhold.